

Ett offer

Jag såg bara den gråa asfalten där jag låg bakom skolgården. Tre stora killar stod böjda över mig och skrattade. Dom har hållit på så här ett år nu, lika länge som jag har gått i den här skolan. Jag kände en hemsk smärta i sidan, killen som ledde gänget hade sparkat mig. Såklart. Jag fick inte börja gråta, det skulle vara det värsta jag kunde göra. Jag hörde deras skratt svagare och svagare, dom var på väg bort. Jag reste mig sakta upp och märkte att det var blod på min tröja, den nya jag fått av min mamma. Hon skulle bli djupt besviken. Jag tittade mig omkring men ingen hade sett vad som skett.

Jag samlade upp alla min saker och gick sakta lunkande hemåt. Killarna som slog mig var killarnas ledare i klassen, dom slog mig och en annan kille som heter Thomas rätt ofta. Jag hade vant mig vid att jag kommit hem med blåmärken över hela kroppen och blod någonstans ifrån.

Jag slänger min fula ryggsäck i hörnet och rusar in på toaletten, jag stirrar på min spegelbild. Jag ser en tjej med stora fula blå ögon och stripigt rått färgat hår. Jag stirrar på spegeln och svär åt den fula tjejen som stirrar tillbaka på mig. Hon rör inte en min bara stirrar. Jag blir så arg att jag sparkar på handfatet och ser en liten spricka röra sig upp mot kranen. Som tur är pajar det inte utan det bara spricker lite. Jag springer upp på mitt rum och slänger mig på sängen, jag hör dörren öppnas där nere och mamma kommer hem. Hon ropar på mig men jag vägrar svara. Jag hör steg i trappan och mamma kommer in i mitt rum. Hon stirrar på mig och springer sen ner för trappan.

Jag vaknar av att mamma sitter vid sängen och gråter.

– Vad är det mamma? frågar jag.

Mamma svarar inte utan fortsätter bara att gråta. Jag går fram till henne och försöker att ta tag i hennes hand men min hand går bara rakt igenom hennes hand. Jag blir livrädd och går bort till min säng och där ligger jag, men vänta nu - jag är ju vaken, och där ligger min kropp. Jag springer bort till toaletten och tittar mig i spegeln men jag ser inte mig själv. Jag ser ingenting. Jag sätter på mig mina skor och springer ut i solen. Jag springer så fort att jag

känner vinden vira vid mina öron. Plötsligt lyfter mina fötter från marken. Jag måste ha sprungit så fort att jag flög upp. Jag tar ett simtag i luften och jag flyger framåt.

Jag landar på skolgården och ser dom tre killarna, Rasmus, Alexander och Lukas, stå och vänta på mig vid samma ställe som dom alltid väntar på. Jag springer fram till dom och drar Lukas så hårt jag kan i håret. Han skriker till och sparkar Rasmus som står närmast honom. Han skriker och brottar ner Lukas. Alexander försvarar Rasmus och Lukas är snart underst och dom andra två sparkar på honom. Jag får lite dåligt samvete när jag tänker på att det verkligen är jag som har orsakat detta.

Jag springer iväg in i skolan och stannar när jag ser Klara och Agnes stå och sminka sig inne på toan. Kanske ska jag driva lite med dem också tänker jag. Jag går fram till dem och nappar åt mig Klaras mascara. Efter en stund märker Klara att hennes mascara saknas. Hon blir genast sur på Agnes och klandrar henne för att ha tagit hennes mascara. Agnes blir skitsur och slänger ur sig en massa spydiga kommentarer om att hon inte vill vara Klaras bästis längre om hon anklagar henne för saker. Klara ser stött ut och rafsar ihop sina saker och rusar ut från toan. Kvar står Agnes och förstår inte varför Klara blev så sur. Jag tittar ner på mascaran och ser att det är en väldigt dyr sort och förstår att jag ha gjort fel. Jag flyger ikapp Klara och när hon stannar lägger jag försiktigt ner mascaran i väskan och smyger iväg. Klara fortsätter gå och när hon kommer till sitt skåp öppnar hon väskan och tittar ner efter sina skolböcker. Hon ser plötsligt jätteledsen ut. Hon tar upp sin mascara. Hon rusar tillbaka till toan och visar Agnes att hon hittat mascaran och båda förlåter varandra.

Jag flyger hem och lägger mig i sängen och lyssnar på när mamma gråter. Det är härligt att lyssna på när någon gråter för att man är saknad. Jag somnar sakta och flyger in i en dimma.

Nästa dag vaknar jag och reser mig upp och när jag går förbi spegeln ser jag mig själv. Jag tittar på klockan och ser att det är torsdag. Dagen då jag var osynlig var det torsdag. Men det kan inte ha varit en dröm, det kändes ju så verkligt. Jag blir alldeles ledsen inuti och vandrar med dystra steg ner för trappan. Där nere sitter mamma och smuttar på sitt kaffe.

Jag går ner till badrummet och tittar på mig själv i spegeln. Kan jag verkligen bara ha drömt det? Nej, det är omöjligt tänker jag. Jag bestämmer mig för att gå till skolan och kolla om det verkligen har hänt. Jag går upp på mitt rum, packar ner alla mina saker i "skolryggan" och

beger mig med tunga steg mot skolan. Jag har verkligen ingen lust att gå till skolan tänker jag. Men så kommer jag ihåg att det skulle ha börjat en ny tjej i vår klass idag. Jag ska faktiskt försöka bli vän med henne nu tänker jag.

När jag kommer fram till skolan ser jag killarna stå och vänta på mig men jag går bara förbi dem med näsan högt i vädret. Lukas skrattar åt mig och dom kommer fram till mig. Det är då jag ser det. Lukas har två stora blåmärken på handen och ett rivsår på halsen. Jag blir så glad att jag skulle kunna hoppa omkring som en fjant. Det var ingen dröm. Men det roliga är snart över för Rasmus tar tag i min arm och trycker upp mig mot väggen. Jag gör inte ens något motstånd, all glädje har helt runnit ur mig. Dom vet ju inte att det var jag som drev med dem igår så de tycker allt är som vanligt.

Plötsligt kommer en tjej springande. Hon har långt blont hår och en pytteliten mun. Hon springer fram till Rasmus och sparkar honom med sån kraft att han ramlar ner på asfalten. Jag blir helt chockad. Ingen har förut vågat slå killarna.

– Hur mår du? frågar hon mig snällt. Jag heter Alina och kommer från Frankrike.

– Jag mår bra tror jag, hackar jag fram. Du, hur kunde du bara nocka Rasmus? Han är starkast på skolan.

– Inte längre, fnissar hon. Jag måste berätta en sak för dig. Jag har magiska krafter, jag har superstyrka och jag kom till den här skolan av en anledning. Det var som om en kraft drog mig hit till dig. Du och jag hör ihop. Jag vet att du också har en speciell magi.

– Jo, jag kan faktiskt hoppa mellan dagar. Jag kan alltså gå till lördag nu om jag vill men jag är osynlig då. Och dagarna infaller ändå senare. Men jag kan gå tillbaks i tiden också och rätta till saker, tror jag.

– Kom så går vi in till skolan tillsammans, säger hon.

Jag stelnar till. För första gången i mitt liv vill någon vara med mig. Jag bli glad och följer glatt med. Jag tror bestämt att jag fått en vän.